मिच्छन्त इव प्रक्षीभूताः, तथाविधाः अश्वाः 'सद्यः' तस्मिन्नेव क्षणे, 'द्यावापृथिवी 'परियन्ति' लोकद्वयं परिभ्राम्य गच्छन्ति॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "तत्सूर्य्यस्य देवत्वं तन्महित्वम्। मध्या कर्त्तोर्विततꣳ सञ्जभार [१]। यदेदयुक्त हरितः। सधस्थात्। आद्रात्रीवासस्तनुतेसिमस्मै"इति। 'विततं' विस्तीर्णं रश्मिजालं, 'मध्या कर्त्तोः' कृष्यादिक्रियायां मध्ये, 'सञ्जभार' संहृतवानिति, यदस्ति 'तत्', एव सूर्य्यस्य 'देवत्वं' प्रकाशकत्वं, 'तत्' एव 'महित्वं' माहात्म्यम्। अयमर्थः,सूर्य्यरश्मिसञ्चारे सति तदीयप्रकाशेनानुगृहीता मनुष्याः सर्व्वेषु देशेषु बहुविधानि कृष्यादिकर्म्माणि आरभन्ते तदीययामचतुष्टयमात्रेण सर्व्वरश्मिजालं संहृत्यास्तमेति इयतोरश्मिजालस्य जगत्प्रकाशनाय क्षणमात्रेण प्रसारणं पुनः संहरणञ्च नाल्पमहिम्नः सम्भवति अतो महदेतन्माहात्म्यमिति। 'यदेत्' यदैव, 'सधस्थात्' कर्म्मानुष्ठातॄणां सहावस्थानयोग्यादस्माद्देशात्, मेरुमतीत्य गन्तुं 'हरितः' स्वकीयानश्वान्, 'अयुक्त' सूर्य्यः, स्वरथे योजयति 'आत्' अनन्तरमेव, 'सिमस्मै' प्राणिजाताय, तदुपकारार्थं 'रात्रीवासस्तनुते' लोकप्रसिद्धरात्रीनिवासं करोति। अयमर्थः, मेरुं प्रदक्षिणीकुर्व्वन् आदित्यः यदैवास्मात् मेरुपार्श्वात् परपार्श्वे गन्तुमुद्युक्तः तदानीमेव रात्रिर्भवतीति॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह। "तन्मित्रस्य वरुणस्याभिचक्षे। सूर्य्यो रूपं कृणुते द्योरुपस्थे। अनन्तमन्यद्रुशदस्य पाजः।